

ваше гы. Това като разбра Атанасій, и за-
що-то сѧ боише да не бы Аріани-тѣ да
примаматъ Юліана сѧ злочестіе-то си (той-
зи Юліанъ бѣше отстѣпникъ и до край
отхвърленъ отъ Христа, обаче това още ни-
кой не знааше.) Зато поимемъ ни въ едно
врѣмѧ, измѣква сѧ потайно отъ кѣшѣ-тѣ
на онаѣ дѣвица, дѣто сѧ криаше, и пра-
во оттамъ, въ срѣдѣ черквѣ-тѣ Алексан-
дрійска сѧ намѣри. Кой може да искаже
онѣжъ радость, що оклада тогава дѣховен-
ство-то, гражданы-тѣ и всичкыя народъ?
Правовѣрни-тѣ, насърдчени отъ негово-то
дохожданье, незабавно изгонватъ всичкы-тѣ
Аріаны отъ Александріѣ; а града, и сами
себѣ си прѣдадохъ пакъ на Св. Атанасіа,
своего пастыря и учителя.

Отсѣтнѣ беззаконный Юліанъ показва
наивно онова, що по-напрѣдъ вършаше тай-
но. Токо като сѧ укрѣпи на царство-то си
и отрѣче сѧ отъ Христа, а поклони сѧ на
Идолы-тѣ и даде заповѣдь повсѣдѣ да сѧ
отворатъ капища, и жьртва да приносятъ
на сквърны-тѣ Богове. Изъ защо-то врѣдъ
черковны-тѣ учителя обличавахъ (мѣмра-